

Barnás Márton

Klaus Molotov és az elmepalota

Barnás Márton

KLAUS MOLOTOV ÉS AZ ELMEPALOTA

Dr. Kotász Könyvkiadó
Piliscsaba, 2025

Édesanyám drága emlékének
Tóth Judit (1957-2025)

I. A MÚLT HELLÓ, EVOLÚCIÓ

Hasadás

Két jeles alkotó, Klaus Molotov és Barnás Márton igazából a hasadás óta nem ápoltak túl jó kapcsolatot. Barnás nagyon zokon vette, hogy Molotov kivált belőle, s vitte magával néhány zseniális versét. „Mért nem jó neki velem egyben?“, kérdezte magától s a közvéleménytől, orvosaitól és a mérvadó hangoktól Barnás Márton. „Mert nagyon elegendem van már belőled, s szimbiózisunkból is“, üvöltötte Molotov. Pedig lehetett volna valami gyilkos árnyék, mint Stephen King fontos könyvében, meg a necces filmben a főszereplő. De főszereplő, s neki ez nem kellett. Mert Klaus Márton szívének árnyékában élt, mióta családja lett Barnás úrnak. Francesca Kafka volt Márton gyermekének művésznév, kinek különleges képessége volt: bogarakat tudott emberekké változtatni. De igazából Francesca az apját változtatta jobb emberré, felesége pedig Márton szívét gyógyította, egy idő után pedig Klaus úgy érezte, őt mindenki elhanyagolja. Ezért inkább beköltözött Francesca bogárhotelébe.

Vissza a fára

Minden úgy kezdődött, hogy Klaus Molotov lemászott a fáról, helló evolúció, köszönt szépen, de aztán nem nagyon tetszett neki, amit itt látott, tapasztalt, s már mászott is vissza a fára.

Fotó: Labancz István

Klaus és a folytatás

Együtt kezdtük. Mindent, az elején, ízlelgetni (nyilván édes), megismerni, nevén nevezni az életet, s mindazt, ami ezzel jár, jobban megismerni önmagunkat, egymást, naivan, ebben az ember-, illetve arcrengetegben. Aztán rájöttünk, hogy az arc sokszor álarc, sőt, nekünk is van, sok álarc közt elvész a személyiség, hanyagolom a bábákat meg a kölyköket. Színház az egész világ, persze, meg pszichiátria és gumiszoba, de ettől még nem dől össze a világ, az a világ, amit legbelül építettünk, hoztunk létre. Az tanít minket még mindig élni, amikor az a másik világ már annyira, úgy megváltozik, hogy alig tudjuk követni, tartani vele a lépést. Együtt folytatjuk. Bármilyen következik, bizakodva várjuk, mindig, az utolsó utáni pillanatig is.

Eljövendő szép szavak

Alig várom, hogy az emlékek végül hatalmukba kerítsenek. Alig várom, hogy végül összezárjanak velük, s büntetlenül emlékezzem. Ártalmatlan vagyok, mint az emlékezés. Nyilván nekem is van egy belső Proustom, aki átsegít életem nehéz szakaszain, amiket főleg fejben és szívben élek meg, élek át, legalábbis életnek gondolom, s cserébe teasüteményeket pakolok egymásra. Sütiből várat építek, nem másból, ha fogalmazhatok így. Na, ugye. Alig várom, hogy a jelenemben teljes mértékben otthon legyen a múltam, joga van hozzá, s jövőmre kacsint. Alig várom, hogy így megértsem, megérezzem

Fotó: Labancz István

életem alakulását, minden értelmet nyerjen, főleg az, hogy nem kell mindent feltétlenül megéreznem, megértenem. Egyszerűen csak élnem kell, mert élni jó.

Agyő, édes otthon!

Klaus Molotov úton, s otthon.

Klaus Molotov soha az életben nem unatkozott. Persze, még nagyon fiatal volt, mikor apja, Hans megszerettette vele a könyveket, az olvasást, Molotov így lett gondolatolvasó, aminek nem mindig örült, pedig nem kellett mindig sorozatgyilkosok, terroristák vagy politikusok agyában turkálnia, de akkor is. Elég volt az neki, hogy a saját gondolatait ismerte, górcső alá vette, életének meghatározó embereit legbelül elemezte, ahogy magát is, és így legalább le tudta tisztázni magában a fájdalmat, meg a boldogságot is. Szerzett egy papírt, meg egy tollat, és legalább írásaiban, gondolataiban rendbe rakta az életét. Egy ideig nem is gondolhatott arra, hogy a valóságban, még csak nem is mondjuk Szergej Vasziljevics Gramovében, hanem a saját valóságában rakhatta rendbe az életét, aminek nagyon megörült.

Hogy is kezdődött minden? Persze, Molotov apja nem hagyta, hogy fia egész nap csak focizzon az iskola pályáján, és lógjon nem feltétlenül józan életet élő haverjaival. Sok veszély fenyegette akkor és ott a 15 éves Klaust. Laza szipuzás, első cigaretta, első piálás, találkozás a kábítószeres népes táborával, fontos találkozás, persze, csak helyén kellett kezelni minden

dolgot, találkozást, megtapasztalást, mert Klaus Molotov nem meghalni akart, sokkal inkább élni, ha lehet, még hozzá jól, úgy, hogy az neki is jó legyen, meg azoknak is, akik fontosak számára. Hans azt mondta Klausnak, hogy annyi ideig lehet kedves ismerőseivel, amennyi ideig otthon apja felügyelete mellett olvas. Az első könyv, amit apja Klausnak adott, mint kötelező olvasmány, a Robinson Crusoe volt, utána meg az Egri csillagok következett. Molotov szépen és elég lassan úgy érezte, hogy a szavak, az igazi szavak a barátai lettek, így valami fontos módon hálás lehetett apjának is.

Molotovnak mindene megvolt ahhoz, hogy jól éljen. Túlélte a születését, pedig a magzatvízbe ugye belekerült saját fekáliája, amiből csócsált is, és elég beteg lett tőle, az inkubátorban próbálkozott, hogy túlélje halálát, de nem akart mindig csak túlélni, ő elsősorban élni akart, nem túlélni. Amint kiderült, hogy Klaus Molotov élhet, mivel megkapta az engedélyt Istentől, elkezdett nagyon élni, de pár év múlva nem nagyon működött az élete, akadozott, és mintha a szeretet is csak felesleges, hiábavaló próbálkozás, álmegoldás lett volna. Mintha Molotovban Franz Kafka találkozott volna azzal a figurával, aki fülébe suttogja: *Add fel, add fel!*

De Molotov nem adta fel. Elindult otthonról. Elhagyta szülei házát, elhagyta szerettei házát, elhagyta azt az önmagát, akit meggyűlölt, akit már nem tudott elviselni, és elindult, hogy megkeresse az igazi önmagát, azt, aki lehetett volna, ha nem alakul úgy az élete, ahogy alakult. Elindult, hogy megkeresse emberét, aki szereti, és aki hagyja, hogy Klaus szeresse őt.

Nyilván nem volt ez egyszerű feladat. Klaus legjobb barátai a könyvek voltak, később a filmek, de az, hogy egy embert a barátjává tegyen, szép és nemes, valamint nehéz feladatnak mutatkozott. Nyilván Bohumil Hrabal Gyöngéd barbárok című könyvével tudott valamit kezdeni, vagy néhány fontos filmmel, mondjuk Antonioni Napfogyatkozásával, de egy emberrel nem nagyon. Pedig szeretni akart, és szeretve lenni. Megtalálni a társát, akiért és akivel csoda élni.

Sohasem adta fel, nem, azért Klaus mindig is kitartó antihőse volt saját életének, később mások életének is.

Klaus megcselekedte, amit meg kellett cselekednie. Keresett. Aki keres, az a kereső, aki pedig talál, az a boldog. Amíg Klaus keresett az úton, és csak ennek a keresésnek élt, nem lehetett igazán boldog. Aztán az út szélén megtalálta Jack Kerouac On the road című könyvét. Elolvasta, és valami nagyon mély boldogságot érzett, szíve egy zugában a világúrt mosta csillag-piszkosra, hogy úszhassanak benne azok a világok, melyeket meg akart ismerni.

És meg is ismerte őket. Nem csak az új világokat, melyek szépek is voltak, hanem igaz embereket, emberi sorsokat (l.: Solohov), kapcsolatokat.

Több alkalommal találkozott Istennel is. Felhő képében elvonult előtte, és hallott égi szót egy tömegben, csak ő hallotta, senki más, mert neki kellett hallania, mert volt füle hozzá, meg szíve.

Találkozott az irgalmas szamaritánussal, nem is egy alkalommal, nem is számolta már, hányszor. Azt tudta, hogy mindig ismerősként találkoztak. Az irgalmas szamaritánus mindig úgy köszöntötte, és segítette

Klaust, mintha a legjobb barátja lenne. Mert Klaus az is volt. A legjobb barát. Barátja lett az összes embernek, csak meg kellett bocsátania önmagának, aztán a többieknek is. Sikerrel járt.

És mikor már épp elég hosszú ideig volt úton, megtalálta azt, akit valójában keresett.

Ebben az emberben, aki társa lett, megtalálta a célt, amiért újra érdemes küzdeni, megtalálta az igazi utat, amin el kell indulnia, de már nem egyedül, hanem vele, a társával. Mélyen egymás szemébe néztek. És elindultak.

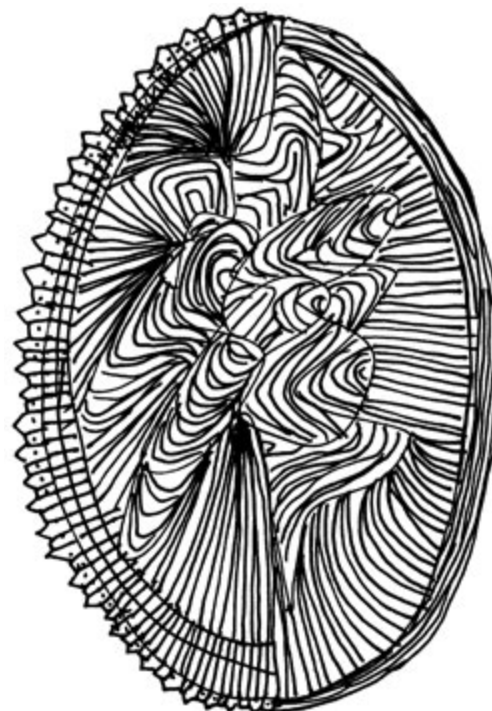

Grafika: Györgyi Csaba

Klaus Molotov képzelt barátnője

Takony Tünci, a kiégett (sz)exmunkás már évek óta nem volt (k)éjszovár, de mozgáskultúrája nappal mindig megváltozott, s a saját árnyékától is összezsugorította magát, szóval csak megélhetési vámpír volt, oka pedig arra volt bőven, hogy Rilke gondolatát megvalósítsa életében, nevezetesen: ember, változtasd meg élted.

Tünci igyekezett változtatni, de ez nem volt túl egyszerű. A főbérője is, ahelyett, hogy szépen szólította volna meg, pl. Kedves Tünci, csak ráförmedt, ennyit

Grafika: Györgyi Csaba

mondott, hogy Nedves Tünci, az először cukinak vélt kacsintása pedig most már tikkelésnek hatott. Tüncinek tehát elege volt eddigi életéből, változtatni akart, ezért írt egy könyvet egy éhezőművészről, kinek korábban bejövős volt a hurka, de bélproblémái miatt aztán élete végéig koplalnia kellett, viszont azt gondolta, ha már így alakult, ezt legalább művészi színvonalon fogja művelni. Szenvedéséből, a világ éhezőinek szenvedéséből művészetet csinált. A könyvnek óriási sikere lett, Tünci pedig irodalmi szupersztárrá vált. A sztárságot sajnos nem tudta kezelni, drogozni kezdett. Mire lejött a cuccról, megutálta a kultúrát, s bölcsen visszatért az utcára. Futtatni kezdte őt egyik jótevője, John Gore, aki olvasta könyvét, s tetszett neki a mű. Tünci persze nem a hírnévből akart megélni, ezért álnevet vett fel, s bizakodva tekintett a jövőbe.

Nagy barangolás Nagyváradon

hozzád is
eljutottunk Endre
Te aki sem utódja
sem boldog őse

Variációk boldogságra

Molotov három hónappal ezelőtt elképzelte, mi lesz vele mondjuk két év múlva. Sanszos, az lesz vele, hogy nem lesz.

Bele mert gondolni, hogy milyen volt az élete (szar), és milyen lesz a befejezés (szar). Molotov egy kedves ismerőse Klaus Molotov vérképéről beszélt. Semmi jót nem mondott. Adott még öt évet Klausnak, meg gyógyszereket gyomorra, vérnyomásra, szívre. Klaus veséje meg tüdeje sem volt rendben. És a kedves ismerős nem merte megvizsgálni Molotov máját. Maga alkoholist, és nem is akar meggyógyulni, mondta a kedves ismerős. Tudja, magának segítségre van szüksége, de ezt a segítséget tudni kell elfogadni, tette hozzá a kedves ismerős. Klaus bólintott. Meg fogok halni, nyögte ki végre. A kedves ismerős bólintott. És azért, hogy mindez megtudja, még vizitdíjat is kellett fizetnie. Ez szívás, mondta a kedves ismerős, és mosolygott. Klaus is mosolygott.

Bele mert gondolni abba, milyen lehetne hátralévő néhány éve (Istennek tetsző), és milyen lehetne a befejezés (felemelő). Nem is kell ezért olyan sokat tenni. Sárgák voltak ujjai a cigarettázástól (a fogai is, azok még a rengeteg kávéból is). Megígérte magának, hogy a jövőben megpróbál leszokni róla. Aztán, képzeljék, egy napig nem ivott. Mikor másnap reggel felébredt, izzadt, remegett, és gyorsan megivott két pohár bort. Próbálkozott. Egyébként az életét akarta adni valami nemes célért, valakiért, valakikért, barátságért, szerelemért. Rájött, hogy csak a halálát tudná nyújtani. Isten

pedig nem ezt akarja. Mi lesz így Molotovval? Ráadásul alkotói válságban is szenvedett. Túl sokszor olvasta el Petri György összes verseit. Ha nem írok, nem vagyok, hajtogatta magának, magában. Szóval Klaus ebből a szempontból nem létezett.

Egy nap egy sziklán találta magát, alatta a mélység. Mintha az öngyilkosság megoldás lenne, ti parasztok, cseszegette magát Molotov. Ekkor balján megjelent Jézus (Krisztus). Ebből hagyja ki a parasztokat, ne keverje bele őket a zűrös ügyeibe. Ők nem tehetnek semmiről, mondta Jézus Klausnak. Oké, mondta Molotov. Csakhogy jobbán megjelent Belzebub (Bubi). Na ugrás! Az angyalok úgyis elkapják magát. Isten megmenti magát. Ugorjon, mondta Belzebub. Molotov Jézusra nézett. Napra lehet nézni, rám nem, utasította rendre Jézus Klaust, tehát Molotov a legbelső Napra tekintett. Oké, mondta Jézusnak. Tudja, kedves Molotov, ez olyan, mint az orosz rulett. Mármint az ugrás, mondta Jézus. Valami baja van az oroszokkal, kérdezte Klaus Jézust. Semmi. Nekem magával sincs semmi bajom. Sok bűn terheli az ön lelkét. De, tudja, az a csodálatos, hogy nincs az a bűn, amit Isten meg ne bocsátana, mondta Jézus (Krisztus). Akkor oké, mondta Klaus, és leugrott a szikláról. Zuhant, zuhant, és nyilván már meghalt, mikor az angyalok elkapták. De elkapták, pedig semmilyen szempontból nem volt könnyű halandó Klaus Molotov. Az egyik angyal valami anyagot fecskendezett K. M. bőre alá, K. M. el is ájult, és mikor magához tért, tulajdonképpen megtért. Isten előtt térdelt. Üdvözlöm, mondta Klaus. Mi már rég tegeződünk, te lökött, mondta neki Isten. Bocs. Üdvözöllek, mondta

Molotov. No azért, mondta Isten. És most figyelj rám. Élni fogsz. Igazán. Nem haldoklás lesz az életed, hanem folyamatos újjászületés, hopp, most elszóltam magam, ez nem az én szövegem, de az enyém is lehetne, tehát oké, folytatom. Mindent megkapsz. Jobb ember leszel, mint a mai napig voltál. Fogsz tudni írni. Írásaid az én nagyobb dicsőségemet fogják szolgálni. Van egy lány. Szerelmes beléd. Nem az a lány, akire gondolsz, hanem az a lány, akibe szerelmes leszel egyszer. Egy-máséi lesztek, szaporodni fogtok, a gyermekek minden szempontból az édesanyjukra fognak hasonlítani, tehát megnyugodhatsz. Nincs okod aggodalomra. A szereteted (ami egyébként az én szeretetem) megment téged, és mindenkit. A gyűlöletből is szeretet lesz, és mindenkit hozzám vezet. Te vagy az én emberem. Most pedig újra egészséges leszel. Rendben lesz a májad, tüdőd, szíved, veséd meg minden. Igen, ebben a szent pillanatban, mondta Isten. Oké, mondta Klaus, és köszönöm. Eddigi életemben elfelejtettem hálát adni Neked. Szóval hála, mondta K. M. Jól érezte magát, egészséges volt, aztán egy angyal leütötte őt, és mikor Klaus Molotov magához tért, nem tudta hol van. Másfél perc múlva már tudta. Egy hegyen volt. Oké. Néhány ember társaságában. Korábban egyiket sem bírta. Igen, ismerős arcok, mind kibasztak vele, mehetnének pipiroszacsizni. De nem. Klaus kemény akart lenni ezekkel az emberekkel. Kemény, mint Tarzan sarka, de nem tudta őket nem szeretni. Kiderült, az egyiknek a veséje beteg. Molotov odaadta neki az ő egészséges veséjét. A másiknak a mája volt beteg. Klaus odaadta neki az ő immár okés máját. A harmadiknak a tüdejét adta. Ez-

után öt embernek adott vért. Köszönték szépen. Mit üzenne mindenkinek, ha üzenhetne, kérdezte az egyik ember. Azt, hogy szívem még van, mondta Klaus. A szívem egy lányé. És mindenkié. A lány, aki szerelmes volt Molotovba (és Molotov szerelemes lesz belé), természetesen hallotta Klaus kimondott és ki nem mondott szavait is. Még jobban szerette Klaus Molotovot Az új K. M.-ot. Aki megpróbálta jobban szeretni önmagát is. Ámen, mondta Isten. Úgy mondta, hogy Klaus is meghallotta. És boldog volt a lelke.

Klaus Molotov köszöntése

Anyák napja örök
Ma jó fiú vagyok
Szívet össze
Nem török

II. A JELEN ÉLŐK S HOLTAK VILÁGA

Fotó: Labancz István

A híd

Van az élők, s a holtak világa, s a kettő közt a híd a szeretet, ahogy azt Klaus Molotov is olvasta a Nagy Író könyvében. Azt már Klaus írta fejben, hogy a lépcsőfokok a szeretet cselekedetei, a kegyelmi pillanatok, amik értelmet adnak az értelmetlennek, nyugalmat a nyughatatlan léleknek. Végül mind Isten árnyéka vagyunk.

Lehetőségek

énné születésünk
problémás naná
értem szól a harang
az ima ha készen állok
talán újra kedvelhetne
valaki egy hozzám
hasonló szerepet
mire megérkezem

Fotó: Barnás Márton

Molotov egyszer régen

Mi jár a fejemben, kérdezi újra, mindig a rendszer, szokásos kérdés, próbálok rá nem szokványos választ adni, ma újra. Nem unjuk egymást. Semmi, mosolygok hamiskásan a tükörbe. Nem csupán a pokol, írhatnám a jelentős gondolkodónak, hanem a tükör is a másik, mindig a másik, a sok másik, vagy csak néhányan vannak, akik keresztül száguldanak életeden, emlékeiden, s azt hiszik vagy azt hiszed, komoly hatást gyakorolnak, gyakoroltak az életed alakulására, s nem a végén, hanem már közben is te lepődsz meg a legjobban, hogy tényleg így van, s tulajdonképpen hálásnak kéne lenned, de már semmit sem tudtok egymásról, nem

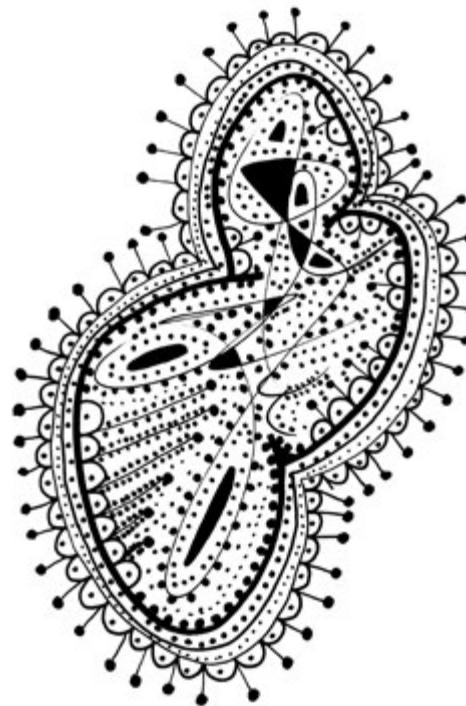

Grafika: Györgyi Csaba

vagytok jelen egymás számára semmilyen formában, s igazából ez nem gond, nagyon rendben van ez így. A szeretet is ilyen, egy falat jut neked belőle, de ott és akkor az életed múlik rajta. Az életedet menti meg. Meg vagy mentve. Ezt sose feledd el.

Molotov egy élete

Amondó vagyok, régebben teljesen más volt az élet, pedig az is az én életem volt, sőt, más volt a világ, az is ez a világ volt, s mégsem ismerünk sem a világunkra, sem önmagunkra ebben a régi, akkori világban. Mi lenne a szép, új világgal, melyhez mondjuk régi önmagunknak kellene felfejlődnie? S mi van, ha mi most így sokkal jobban érezzük magunkat? Gyanítom, a nosztalgia nem felejtős. A megszépítő messzeség valóban megszépít mindent. S amin annak idején szörnyűsége

Grafika: Györgyi Csaba

miatt sírtam volna, azon most szépsége, valóságossága miatt könnyezem. Mert a szörnyűségből is jószág lehet idővel. Mert ez is kell ahhoz, hogy én igazán én legyek, s ne valaki más. A végén visszatérünk mindenhez, s végül mindenért hálát adunk. Rádöbbenünk, hogy hálásnak kell lennünk mindenért. Mert így, a részekből összeáll a teljes boldogság, még nagyobb szavakkal: egy élet, egész élet, a létezés örömeivel.

Művészet

pereg egy film
fejemben
forog a kamera
sejtjeimben
keresem a lelke
operatőr az isten
casting nincsen
az időm sem az enyém
egy élet egy snitt
ennyi
a szív megbillen
valami átlibben

Ajánlom magam

Ne szórakozzunk egymással, ne raboljuk egymás idejét! Én értem, hogy néhány embertársam (húha, ez nagyon erős kifejezés) agyát (a szent maradékot) agresszívan támadja meg a tudatlanság, még a szokásosnál is, s néhányuknak annyi eredeti gondolata van, mint egy marék lepkének (bár a pusztá tekintetükkel kanalakat hajlítgatnak...), akkor sem fogja nekem senki bemagyarázni, hogy olvasás (most épp Singer A rabszolga című alkotása van nagy hatással rám), filmek vagy épp Bach csodálatos Máté-passiója nélkül érdemes élni. Természetesen most úgy tűnhet, a szimpatikus Mártonunk rendelkezik néhány hívatlan személyiséggel (a témával kapcsolatban kérem megtekinteni a Széttörve című nagyszerű filmet), így lesz a csávó paraszimpatikussá, s tudom, már az is gyanús, hogy egyes szám harmadik személyben írok magamról, de könyörgöm. Mit tegyek, ha ezt dobta a gép? És ne próbáljon nekem senki ódákat zengeni például a Nulladik nap című minisorozatról, pedig kiváló színészek játszanak benne, viszont mintha nem lenne semmilyen forgatókönyv, a rendezés megúszós, s az egész történet végtelenül irritáló. Tényleg idegesítően rossz. Ennél még a Visszhangok című sorozat is klasszisokkal jobb volt, pedig a nyugalom megőrzése érdekében annak elemzésébe sem nagyon mennék most bele. Amennyiben jó sorozatot óhajtunk megtekinteni, íme, néhány tipp: A kikötő törvénye, Késérű százszorszépek, A másik nővér.

Jó szórakozást kívánok!

Mozgáskultúra

Legyen ez az alapállapot: siess! Mert úgyis mindig sietős, a kolbászból készült kerítésen baromi nehezen patansz át, legalábbis én biztosan, ha láttál már engem, tudod, miről dumálok... Ez az alap, sietünk, nem tudjuk honnan és hova, csak sietünk, bele a vármegyébe, az ejuba. Amikor pedig Klaus Molotov eljutott Barcelonába (én Sevillába akartam menni, de ő azt mondta, én le vagyok sz.rva), rohant, hogy láthassa a La Ramblat, a Casa Batlot, a tengert, s mikor a Mateo vendéglőben túl sok Sangria koktélt ivott egy szimpatikus katalán lánnyal, kit Katának hívtak, gyorsan megszűnt a világ, a kvázi valóság. Így választotta Klaus a szerelem helyett az alvást. S mikor felébredt, újra Budapesten létezett. Ne felejtsük, a mozgáskultúra maga az ember...

Természet

cadiznál az apály
sokkal hatásosabb volt
mint bárhol máshol
homokra hányt csónakok
létezésükön kívül rekedt
magányos hajók
s bennem hullámszik
az óceán

Pihenő

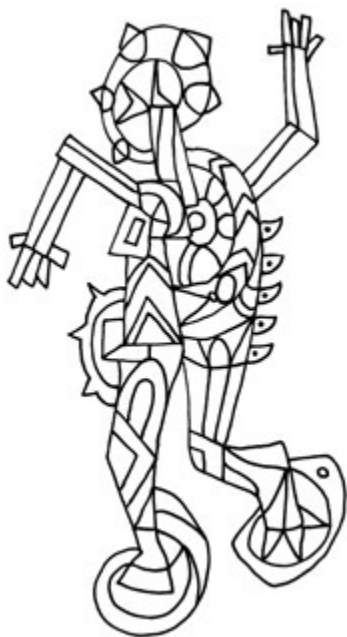
sevillában szelídültem
szimpatikussá szépen
mintha az élet lehetne
teljesen más mint
amit addig éltem
megkóstoltam azt
a finomat
a teljességet
egészen finoman
s nem nyalt vissza
a fagyalt sem

Fotó: Barnás Márton

Klaus Molotov csodálkozik

pálmafák száguldanak
tekintetem előtt
az utcákon
gombákról nézek le
az ébredező városra
koktélokat szűrösölgetve
flamenco a jele az
összetartozásnak
ez volt sevilla
valami kegyelem
szívben a fegyelem

Grafika: Györgyi Csaba

Klaus és a Pura Vida

cadiznál az óceán
a világra gondolok
talán sohasem voltam
ilyen boldog
ha éreztem is bármit
ennyire tisztán
rész és egész
ugyanakkor egész és
egész úgy ahogy van
a hullámok energiája
minden cseppjében

Grafika: Györgyi Csaba

a létezés ereje
egyetlen hullámban
az élet
s én érzem azt az
életet

Molotov az Alcazarban

bár nem ma volt
de igaz s nem holt
sevillában legjobb
barátom izidor
látom jézust a
tekintetedben
isten az emberek
közt jár
minden élet
dicsekszik
a puszta létezéssel
ugyan mi egyébbel

Fotó: Barnás Márton

Torinói hó

lehet néha életünk
fagyos sivár
elcsapott gyomrunk
leterhelt szívünk helyén
államilag gondozott angyal
versel arról hogy hiába
sátán és sátántangó
mi mind feltámadunk
andalgóknak üzenjük
andalúzia nyitja kapuit
szép remények
sevilla vár

Hivatkozás

nyitott műhely
a lelkem
szeminárium
a szívem
gyakorlat
a diplomám
elmélet
az iskolám
lábjegyzet
a tudás

Irigység

...mert a sárga már nem is az irigység színe, hanem a gyógyulásé, a fényé, mely beragyog mindent, az átmenetét, mely teljes vagy annak hitt életünk egyetlen valós megfelelője... a fényé, amivé egymás életében válhatunk... az átmenet színe, s a megérkezésé... Otthonra lelünk valaki tökéletes szeretetében.

Tudás

Nem is tudom... Még mindig tisztességesebb így kezdeni egy mondatot, bármit, hogy nem (nein, no stb...) tudom, mint hazudni önmagamnak... Mert mi az, amit meg bezzeg tudok? Egyre kevesebb. Régen nagy volt az arcom, magamat a rendkívül értelmesek közé sorol-

tam, persze még mindig van valami bőr a csinos profikámon, így most nagyon értelmesnek menedzselem Mártonunkat, de: egyre kevesebb az, amit nagy biztonsággal tudok. Dante él bennem, lehet, életem felén még túl sem vagyok, de ki tudja, mert én biztosan nem, sehol egy sűrű, sötét erdő, de eltévedésre nagyon hajlamos vagyok, hétköznapijaimban a Gps sem egy óriási biznisz, szóval mentsenek meg, kérem. Bitte.

Egyre kevesebb az, amit tudásnak mernék tippelni, viszont az teljesen nyilvánvaló, hogy benne vagyok életem sűrűjében, s azt a keveset viszont igenis tudom. Az ember végül visszatér a kiindulópontokhoz, a kezdeti biztonságához. Ahogy kezdtük. A család, szülők, testvérek, rokonok, barátok, feleség, gyermek, emlékek, szép emlékek. Amikről, akikről biztosan tudod, hogy jók az életedben, akik mindent jelentenek számodra, s te is fontos vagy nekik. Végül mind ugyanoda jutunk, egyenes úton egyenes jellemmel, vagy valami labirintusban érezve magunkat, bűnnel, s bűntudattal terhelve. Nem azt írom, hogy minden kizárólag rajtunk múlik, de komoly hatásunk van életünk, s mások életének alakulására is. A szeretet, gyűlölet, szabadság, vagy egy szó, egy zavaros érzés is óriási jelentőséggel bírhat. Néha még álmodni is felelősség, de ez nem baj, csak a rémálmok kerüljenek el bennünket.

Dorombolás

egy macska
puha talpa
szívének
lába nyoma
a karma karma
kis lépés neki
nagy lépés
emberségemnek

Fotó: Barnás Márton

Itt s ott

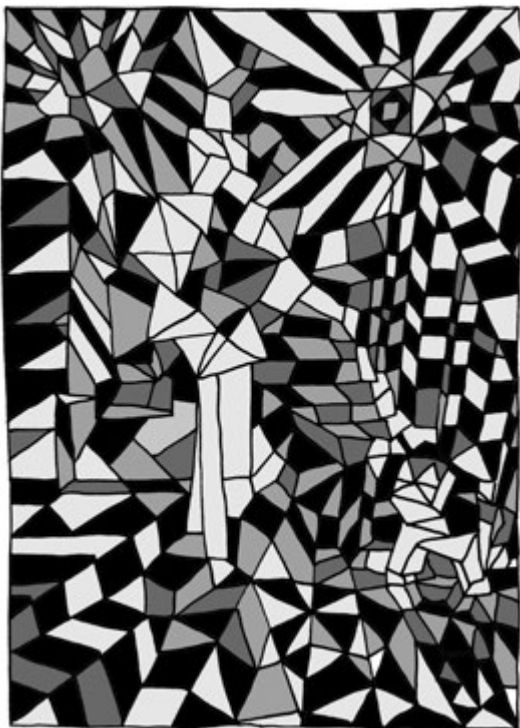
egyszer fenn
másszor lenn
ami neked kinn
az másnak benn
főleg ha neked kín
ő érted lélegez
lélegezz
szívtől szívig
éledezz

Fotó: Barnás Márton

Molotov és az email

Klaus Molotov élt is, meg nem is. Adta is az életét, meg nem is. Sok minden elveszett már az elmúlt években, de amikor Feleségére s Lányára nézett, azt érezte, sőt, tudta, azzal is boldogok lehetnek hátralévő életükben, ami megmaradt. Mert az mégsem semmi. Nagyon is valami. Valami felemelően jó. Járhatott volna úgy Klaus, mint egy kedves gyerekkori barátja, aki egy ideje sokat szexel, rengeteget sportol, s bőven jut ideje olvasni is. Igaz, ő bőrben van... Nyilván, semmi sem

Grafika: Györgyi Csaba

az, aminek elsőre látszik, de akkor mit makogjon a láthatatlan ember.

Tágul a világ, sőt, a világegyetem, Albert tudata is, naná, de Molotové volt mindig is az, amit kísérletezésre szántak egyesek. Molotov tudata össze tudott kapcsolódni a világ tudatával, így egyszerre érezte a világ minden érzését, látta a világ összes történetét jelenben meg a múltban is, minden szépséget, szenvedést, minden tudás és megfejtés, minden fekete folt, megoldásra váró rejtély az övé volt.

Klaus minden idejét igyekezett a családjával tölteni. Hálás volt nekik mindenért. Pontosan érezte, de tudta is, hogy velük együtt valaki, nélkülük semmi. Ezt egyszer le is írta emailben, s elküldte Isten számítógépének. Nem egy automatikus választ kapott vissza, hanem Isten személyesen kereste meg őt. Ez volt az az alkalom, amikor Klaus mindent meggyónt Istennek. Életgyónás. A gyónás után Klaus új ember lett. Új élete kezdődött családjával. Csoda, mely valóság.

Szó

a lábamon néha
alig de még
megállok
lélegzem
ez az élet
gondolatban
minden mást csak
imitálok

figyelek arra
ami egyedül számít
ha a szív is ásít
koncentrálok
egyre beljebb
mindig befelé
csendig

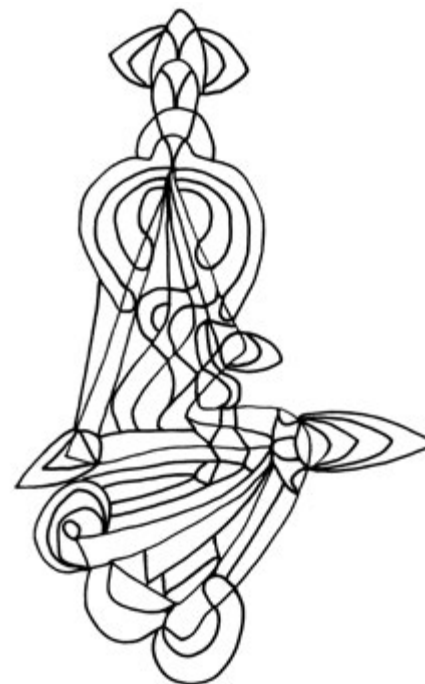
Valóság

Mikor Klaus Molotov anyukája elhunyt, Klaus végte-
len szomorúságot érzett a mellkasában, a torkában
a gyászt, s tudta, akarta, hogy ez a gyász nyomja őt
agyon. Mintha már nem is anyja gyermeke, hanem a
sötétség fia akarna lenni. Nincs remény, suttogetta Klaus,
s szíve legmélyebb vágyát bele lehelte ebbe a csillag
nélküli, amorf fekete masszába. Próbált kommunikálni
Istennel, de neki azt kellett éreznie, hogy nincs remény,
ez teljesen természetes az ő helyzetében. Irigykedett,
haragudott mindenkire, akinek még van anyukája. Plá-
ne, ha olyan anyukája van, aki nem alkoholist. De egy-
értelmű, hogy ezt is már rég megbocsátotta anyjának,
még az életében. Vagy az élet előtti életben. Klausnak
mindig nehezére esett megérezni, hogy mi az ember-
ben az ember, s mi az, ami már az alkohol. Hogy mi az
ember maga, s mi benne az alkohol, vagy bármi más
szer, ami elveszi az embertől önmagát, emberségét.

Molotov ilyeneken elmélkedett, mielőtt a dörgicsei
vérnyulak rátaláltak, s egészen a sajközi kabócákig ker-
gették őt. Itt viszont egy parasztházban meg tudott pi-

henni Klaus. Mélyen aludt, s egyszer csak arra ébredt,
hogy anyja is ott van a házban. Érezte, tudta. Láta őt,
a félhomályban, a Hold vetett rá sugarat, csillagok villa-
nófénye segített, hangját hallotta. Csak egy rövid időre
érkezett, mondta anyja, rendesen elbúcsúzni, mert azt
még nem sikerült. Klaus izgatott lett. Ömleni kezdtek
könnyei.

Fiam, minden valóság, minden kegyelem, suttogetta
anyja, aztán egy csillag a vállára ült, hogy a szeretete
utat találjon a fia szívéhez.

Grafika: Györgyi Csaba

Kicsik vagyunk

Önmagunk kicsiségének, kicsinységének felismerése egész életre szóló feladat lehetne, pedig csak azt kéne megértenünk, megéreznünk, hogy Jézus vállalta értünk azt, hogy olyan lesz, mint mi. Kicsi, pici, törékeny ember. Olyan ember, aki bármelyikünk lehetne, kivéve a bűnt. De ez már a hit, a valódi, a felemelő hit igaz-

Fotó: Barnás Márton

sága. Jézus újra találkozott Anyjával, Máriával, egy alig észrevehető helyről, ablak mögül szeretettel, aggódással figyelnek minket. S mi arcunkon, szívünkön érezzük tekintetüket. Egyenesedjünk ki, álljunk fel, nem lapulhatunk.

Angyal és bolygó

Nagyon összejöttek a dolgok Klaus Molotov életében, s így ezt most semmiképp sem jó értelemben jegyzem meg. Rengeteg problémája volt néhány degenerált szomszédjával, Rogerrel és feleségével, Tányával, akik egyébként egy garázsban laktak, s még valahogy szaporodtak is, de utódaik is csak még hülyébbek s primitívebbek lettek. Klaus úgynevezett gyűlöletverseket írt, s dobott a nem is létező postaládájukba, s ha elolvasták egy nap a versét, az aznapjuknak annyi is lett, de ennél drasztikusabbat sohasem tett velük Molotov, mivel ő volt önmaga rendőrsége. Aztán jöttek az igazi, valódi bajok Molotov hétköznapijaiban, s kiderült, nem a sötét, korlátolt szomszédok a legsúlyosabb baj.

Egyszer csak nagyon beteg lett Molotov apja, Old-boy. Agyvelő gyulladás. Hosszú kórházi ápolásra szorult, nem volt biztos egyáltalán, hogy életben marad. De életben maradt. Klaus anyja, Tsuty ápolta őt. Egy évvel később, pont amikor végre lenyugodhattak volna, s békességben élhettek volna, megszakadt Molotov anyjának szíve. Klaus, miután eltemette anyját, arról beszélt mindenkinek, hogy az ő anyukája angyal. Már mint nem most, hanem már életében is az volt, földi

életében. Anyja létezése a bizonyítéka, hogy angyalok igenis léteznek, halála pedig arra példa, hogy ez a világ elpusztítja az angyalokat.

Még szerencse, hogy én nem vagyok kisangyal, mondta a hangoknak Klaus, s elindult újra a megváltozott, anya nélküli világba, hogy értelmet találjon benne, s formát adjon élete ezen szakaszának.

Anya most is szeret

anyám
ma rám
gondol
onnan
gond egy
szál se
sehol
ami volt
volt
nem a
fesztivál
a némaság
a fájdalom
ócska kacat
földi lom
jutka
liliom

Búcsúsorok anyámnak

én nem tudom
miért
a gyász színe
fekete
anyám teste
a padlón
fekszik
letakarva
anyám teste
fekete
de lelke
ezernyi színben
pompázik
emléke
időn s téren át
pereg akár
egy film
kamera s filmkockák
nem csupán
szívemben
hanem agyamban
s testem minden
lehetséges
rezdülésében
én nem tudom
mi lesz
a feltámadás színe
de anyám
örök alakját
kiszínezném vele

A lezárás lehetőségei

a lélek útjai
megegyezhetnek-e
az emlékezés útjaival?
a szív útjai a gyermekség
bűntelen labirintusával?
az árvaság egyfajta
szeretet teljességével?
hogymár meg vagy mentve
csak még nem vagy önmagad?
ki mondja ki a szavakat
melyek felszabadítanak
a gyász sikátorában?

Legbelül

repedés keletkezik
nem bennem
az erek gátján
hajszál
bűntudatom hártáján
nem is ismerem lelkem
pláne lelkiismeretem
de érteni érezni szeretném
azt ami megment
aki szeret
ott bent

Javaslatok Lányomnak

legyen elég
a tudat mi egyszer
ha kell
veled elég
baromira nem te
kiáltasz
a föld viszont
dübörög csak azért hogy
tudd hol a helyed
s valahol ezen a világon
minden ellenére
valakivel
kit családodnak nevezel
otthon légy benne
ennyi az élet
bárki megmondhatja
ki szeret
semmivel se több
egyikőtök a másíknál
s épp elfér
szívedben

Molotov és a jóság

a szeretet létélmény
s benne ott van az
élet titka s lényege
nevezetesen
a valódi jóság
melyet a létezésben
néha igazán
megérzünk
annyira jó és
tökéletes hogy
nem lehet
nem létező
az élet élő

Grafika: Györgyi Csaba

A dolgok állása

A rendszer kérdezi, hogy mi jár a fejemben, én meg legszívesebben reagálnék rá, hogy nyasgem, semmi közöd hozzá, de mivel az egészségesnél bőven udvariasabb, kedvesebb vagyok, ezért zavarba ejtő félmosollyal bambulok magam elé, a habot letörölöm szám széléről, s megfogalmazok pár mondatot egy évről, s egy jeles társaságról. Nem, nem, én most 1984-re, s a gondolatrendőrségre gondoltam, de ahogy ez eszembe jutott, már kopogtatnak is ajtómon, próbálok nem tudomást venni róla, vijjog valami sziréna, lehet, a Rendőrakadémia utolsó utáni részének felvételén vagyok, de úgy csinállok, mintha nem is hallanám, próbálom kiviselkedni magam, de legbelül érzem, már nem én irányítom magamat, mozdulataimat, s nem is valami védőital, ami társadalmilag elfogadott lenne a rendkívül hideg télben. Bajban vagyok, mint valami állatka a vadász puskája előtt, ő még ugrál, még pofázik, de a vadász gondolatban már fel is dolgozta zsákmányát, sőt, igazából előfordulhat, hogy állatka erősen ki van tömve, nem csupán ólommal.

A szeretet

a valóság messze
persze
mindenen
túlnyúlik
ez is
a lét lényege
szívem rejteke
s csak rajtunk múlik
mit kezdünk Isten
valóságosan nagyon is
létező szeretetével
az örök csönd erejével

Tél

tél van itt
tél van újra
levegőt venni
bátran belélegezni
szabadon kilehelni
szívet lecsatolni
különösen jó ma
elmúlt az Én
az ősszel rég
kibuggyan a szó versemből
szeretne benned minden
megnyugodni
szerteszét freccsenni

Fotó: Barnás Márton

az égbolton
fejemet válladra hajtani
és minden fehér

Mindent anyádról

Nyugalom, Pedro, nem fog fájni, nem anyámról írok, de az tény, sőt, egészen vállalható, hogy mindenkit anya szült. Sok mindenben különbözünk, de ebben mind azonosak, egyenlőek vagyunk, te sem vagy más, te is más vagy, s nyilván semmilyen szinten nem működik az egyenlőség, maximum valami kiáltvány sokadik pontjaként, üvölt a történelmünk, világtörténelmünk, csuklik a nem is létező, génmódosított zsebdzsugasvili. Anya s apa, kiindulópontok, minták, az összeretet központjai, a számunkra meghatározó szeretet legelső gyakorlói, érezzük a bizalmat, adjuk a szívünket. Dehogy, elég sokszor indulattal nyomom el magamban a káromkodást én is, de te is, hogy nem mindig van ez így. Jó, ha így alakul, de sanszos, teljesen más is lehet közös történetetek, számos csavarral. S ha egyszer már mindennek vége, panaszkodnál, de nem mindig van kinek, valamit tégy meg a kedvemért, önmagadért. Bocsáss meg anyádnak, apádnak, mindent bocsáss meg nekik. Mindenki erre a bocsánatra vágyik, a legjobban talán te. Ha egyszer összefutsz egy régi ismerőssel, mint Karinthy azzal a bizonyos fiatalemberrel, így tudsz majd őszintén mosolyogni rá. Igen, ember maradtál.

Cél és én

Bárcsak tudhatnánk, kinek-kinek merre tart az élete. A kérdőjel, kérdés egyfajta kíváncsiságot feltételezne e sorok írójától, pedig nem tippelgetni, pletykálni érkeztem sorok közt. A pont mégis valami biztos reményt (pedig a remény nem a magabiztosság szava, hanem az erős vágyé a jóra) jelent, nem érkezhetsz rossz, csak valami, aminek helye van életemben, amivel meg tudok birkózni és teljesebb lesz így személyiségem. Pánikra semmi ok, jobb félni, de megijedni is oly kellemetlen. Mindig emeljük fel fejünket, szüntelenül bizakodjunk, tudom, írni könnyebb, mint mindezt megvalósítani, de olyan terv részesei vagyunk, mely a legfőbb jóra törekszik. Bennünk, általunk is. Hova tart életünk? Létfontosságú a megérkezés, a célunk, nyilván, de az oda vezető út legalább olyan fontos.

Fotó: Barnás Márton

Be

kéretlen simogatásod
beszakítja a kegyelem
pillanatait
te a nyakamba
csókolsz én pedig
kiköpöm elmémet

Ez

minden élet
így ez is
egy élet
pont mint
a többi
12 egy tucat
matekból
nem (sem) voltam
sohasem
túl erős
ez olyan megengedő
méltóságom így simán
megőrzöm
mint amikor
a csonka mancsú
bocs
lekezelő

Vall

környezetem
törékeny suttogása lesz
nem kedvel
mért ne lenne
az élet egészen olyan
egyébként mint
amilyen

Minden csak hangulat

olyan jó lenne
jó időben
jó helyen
jónak lenni
csak úgy
egyszerűen
formám miatt
nem stresszelni
mallarmé fordul be
a sarkon
szeretném magam
megmutatni
s annál többször persze
elrejteti

Enyém

az idő csak istené
isten pedig
kizárólag önmagáé
ahogy adakozásomban
simogatásával átszakítja
lágym perceimet hogy
ne érezzem a végtelen múlását
s nem tudom magammal vinni
különös szépségét
de az enyém krisztus érintése
szívem helyén

Óceán

– Előbb-utóbb elérjük a felhőt – mondta az óceán a vízcseppekkel összekacsintva.

– Óceán – mondta a felhő, s hullámozó tükörképébe bukott alá, míg az égen alakult a következő vízözön.

Fotó: Barnás Márton

III. A JÖVŐ EGY MÁSIK KOR

Fotó: Labancz István

Kilátás

Klaus Molotov már majdnem feladta, kész, nem tudja a tornyot megmászni, így marad, földön, felszínen, mikor meglátta a keresztet, bevillant neki, hogy e jelben győzni fog, mármint a torony felett, megérintette a keresztet, s máris egy másik korban találta magát, de a torony tetején. Onnan jobb volt a kilátás, szebb a táj, s igazi outlanderré nemesedhetett a lusta Klaus.

Itt

nyelvemen úr sodródik
valami élőt alkotok
a létezést majszolom
égitestet ha kóstolok
velem maradsz
jelen vagy

Félig tele

mostoha csend
ha nincs elkerül
a vége nem nem
hanem egy igen
a világ bár nem virág
Isten bokrétáján
amorf módon
teleportál

Fotó: Barnás Márton

Lény

Az emberek már féltek kimenni az utcára is. Pláne az erdőbe. Annyira féltek a lénytől. Aki egyébként a kecske és a tacsó keresztezésével jött létre, s a Szeretet névre hallgat. Többek közt azért is, mert szeretettel táplálkozik. Ami másnak a fény, az neki a szeretet. Szeretetező. Viszont annyira félelmetes a lény megjelenése, hogy mindenki csak retteg tőle. Ha megismernék őt, s az emberek adnának neki a szívüket szétfeszítő szeretetből, rájönnének, hogy a kreatúra cuki, engedelmes, kenyérre lehet kenni. Tudom, hogy így van, mert én vagyok a gazdája, s félek attól, hogy a félelem megöli a szeretetet...

Mementó

Hagyjuk a ködös Albiont, ez a ködös Budapest jeles épülete, évtizedek óta senki sem lakja, maximum az itt elhunytak szellemei, mivel évtizedekkel ezelőtt egy bizonyos hatalom az ellene lázadókat itt kínoztta meg, kegyetlenül, de úgy, hogy Poe és Lovecraft egyszerre sikított-ordított fel, aztán jött az új rend, a köznép uralma, a szó kvázi szabadsága (egyik szót sem ismerjük igazán, legfeljebb ismerni véljük, de nem éljük), s mindent elfelejtettünk. Csak az igazságot ne felejtjük sohasem, mely az elmúláshoz bilincsel minket egy életre, suttogta Edgar, s elszállt Ferihegy irányába.

Az igazság Budapesten van

Fox Mulder különleges ügynök bebocsátást próbált nyerni az FBI washingtoni központjába, de nem járt sikerrel, mivel Skinner igazgató utasította kávézásra, sincs idő, Scully pedig szülési szabadságon van, a Relay geostacionárius műhold viszont valami földönkívüli jelet fogott, s továbbított a Földre, Magyarországra, Budapestre, egy bizonyos könyvvel kapcsolatban.

Így Mulder útja is Budapestre vezetett. Ferihegyen várta őt Lui Leblanc, a helyi FBI akadémia igazgatója, akit barátai csak Gumibernek hívnak. Jó hírrel szolgált, a földönkívüliek kapcsolatba léptek velünk, a világbékét, a kultúrának, az irodalomnak a felvirágoztatását ígértek nekünk, ha az adott társaság, a titokzatos, de nem paranormális Barlabor csoport azonos című könyvének második kötetét rövid időn, néhány fényéven belül eljuttatja hozzá az X-akta Szövetsége.

Azt már kiderítették a magyar hatóságok, hogy a fentebb említett könyv pár napon belül a könyvesboltok polcaira kerül. Résen kell lennünk, hogy már a legelső példányt a lehető leghamarabb útjára indítsuk új barátainkhoz, s így a jelentős pozitív változások minél hamarabb elinduljanak bolygónkon. Így fogunk tenni, bólintott Mulder, s belekóstolt a magyarok kávéjába, mely elnyerte tetszését, ahogy a Barlaborral való nagyon nem nulladik típusú találkozás is.

Séta

sokan vagyunk elegen
holtak közt eleven
duracel az elemem
nem épp legélesebb kés mert életlen
csodák közt
tehetetlen
11 az angolul

Autóban az igazság

Nem, nem reklámozok semmilyen autót, de üdítőt sem, felejtsem el, nem tehetem, nem fizetnek eleget. Az autó meg zabál. Nem üzemanyagot, hanem port, mocskot, embert... Igen, alakul a film, dolgozik a kamera, Stephen King a helyszínen van, csuklik. Az autó természetesen vérrel működik. A vér az üzemanyag. A negatív reklám is reklám.

Étvágyhaiku

egyszer volt hol nem
volt nagyon jó
még akarom

kétszer holt – óh ne!
lefagyasztott iglo
szálka a macskuszon

Fotó: Barnás Márton

Horror Molotov

te vagy kiért szívem dobog
kezedben tartod jól megfogtál
csak te tartasz markodban
s eldobsz ha velem jóllaktál
egy hajszálvékony ér elpattan
az örök ifjúság még a vámpíroknál
is ákombákom hát még ha nem tudom
mi fán terem a zombi és egyáltalán
mi az ember ha már nagyon nem él
és ki lakik a sírban és ki sír a koporsólakóért
ha megkóstolsz és neked is jut még belőlem
vér és zsíros hús – ha azt szereted

Grafika: Györgyi Csaba

olyan jó élni neked annyira szereted az életet
vagy csak a mások halála úgy egyáltalán a halál
az mi tetszésed elnyeri
különben is: mi történik az emberben előben
holtban ha azt a sok vért mind benyeli
van fontos kérdésem is
tulajdonképpen mi az élet és mi a halál
csak akkor tudhatod meg ha átkerülsz innen oda
ahol a helyed van a szívemben
egy befőtten ahol mindenki szíve ott van
mit úgymond eltávolítottál
na jó: kiteptél és eléggé lenyeltél ahhoz
hogy úgy hívjanak ahogy
ha neked ez kell néhány perc rettegés
az örökkévalóságban stephen king kedvéért
a történetet mit életednek nevezel úgyis csak
egy kérdés s egy kérdőjel zárja le
nevezetesen: miért?

Szét

lehullunk mint
ártatlan a világról
hús a csontról
leprás a valóságról
én a személyiségről
lehullunk mint
bármilyen a semmiről
ahogy múlik a jel
a kegyelemről

Fotó: Barnás Márton

Módi

szíved az álarcom
lett mára mert
eleget erősítettem
lélekre de hiába
homok alatt
gyúrok büntudatra
de minden mű
szíve nélkül lenne
a jóarcú szervdonor
igazán hiteles
én meg elhagyatottan
klónommal ismerkedem
árnyékod oázisában

Kommentár

Kommentárok terminátoroknak, tehát. Itt már a reaktor reaktiválása a tét, íme, a vallató világban. Minden értelmét és öntudatát veszíti, ha a bálnáknak már nem lesz szükségük fogorvosokra. Rétekre szükség lesz akkor is, ha a kimérák ringatóznak napraforgók szempillái alatt. Ha a vak asszony visszanéz, tükörben meglátja a jövőt, szép és új világ összeomlását, szóval nem tud örülni visszatért szeme világának, csodák nincsenek, vihar a biliben, esendőségünk felértékelődik, az éppen elég épen elég, s nem sérülten, vajon mit ér zombinak az agyplasztika, értemzí, south park, van egy kis gondunk, houston...

Utolsó

azt gondolom
ha már gondolok
valamire
az legyen valami
igazán jó
ha rendben van
mondjuk az élet
s jön a kérdés
de akkor mi lesz
a jó halál
kegyelmével
mi lenne
semmi
jó

Majd

úgy szeretném egyszer
valóban teljesen
feláldozni magam
valami többért
hogyan tudja lelkem
mikor a végén majd
szemléli testem
tulajdonképpen egész életem
odaadni magam
valami fontosabbért
az az egyetlen
mi igazán életnek
nevezhető

Fotó: Labancz István

Felfestés

Életünk pályái a legritkább esetben azonosak pályáink életeivel. Megszámlálhatatlan módon próbálunk kezdeni valamit a napjainkkal, napjaink romjaival, az idővel. A lehetőségeinkkel. Az azonossággal. A száguldás a legritkább esetben azonos a megállással. De mit csináljon az, aki a sebességben jut nyugvópontra? Hiszen minden élet egy élet.

Édesanya 1.

Édesanya 2.

TARTALOM

Hasadás	9
Vissza a fára	9
Klaus és a folytatás	11
Eljövendő szép szavak	11
Agyó, édes otthon!	13
Klaus Molotov képzelt barátnője	17
Nagy barangolás Nagyváradon	18
Variációk boldogságra	19
Klaus Molotov köszöntése	22
A híd	26
Lehetőségek	26
Molotov egyszer régen	27
Molotov egy élete	29
Művészet	30
Ajánlom magam	31
Mozgáskultúra	32
Természet	32
Pihenő	33
Klaus Molotov csodálkozik	34
Klaus és a Pura Vida	35
Molotov az Alcazarban	36
Torinói hó	37
Hivatkozás	38
Irigység	38
Tudás	38
Dorombolálás	40
Itt s ott	41
Molotov és az email	42

Szó	43
Valóság	44
Kicsik vagyunk	46
Angyal és bolygó	47
Anya most is szeret	48
Búcsúsorok anyámnak	49
A lezárás lehetőségei	50
Legbelül	50
Javaslatok Lányomnak	51
Molotov és a jószág	52
A dolgok állása	53
A szeretet	54
Tél	54
Mindent anyádról	56
Cél és én	57
Be	58
Ez	58
Vall	59
Minden csak hangulat	59
Enyém	60
Óceán	60
Kilátás	66
Itt	66
Félig tele	66
Lény	68
Mementó	68
Az igazság Budapesten van	69
Séta	70
Autóban az igazság	70
Étvágyhaiku	70

Horror Molotov	72
Szét	73
Módi	75
Kommentár	75
Utolsó	76
Majd	76
Felfestés	78

A borítókép
(Szegedi Dóm, Magyar Pieta, 1956, szobor)
Labancz István fényképfelvétele.

Grafikák: Györgyi Csaba

Dr. Kotász Könyvkiadó
(Kállay Kotász Zoltán e. v.)
2081 Piliscsaba, Kossuth Lajos u. 67.
E-mail: kotaszkonyv@gmail.com
Honlap: www.drkotasz.com

Felelős kiadó: Kállay Kotász Zoltán
Szerkesztő: Labancz István
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence
Nyomdai kivitelezés: OOK Press Kft.

ISBN 978-615-82792-5-3